

# Sanmam Yaraları

— prens · 08 Kasım 2019

Bu insafsızlık, bu vurdumduymazlık sonu gelmez yaraların kabuk kenarları kendimi bildiğimden beri ötekileşti ruhum acılar hep töhmet altında... Ve dedim ki hayatıma anlam katan karelerden başlasam yola ruhumun sevgi odacıklarından...Sanmam!Yüreğime döşenen hoyrat dillerin ayracında yaralar, gideceklerin kalanlara manasız bakışı, dili lal bir döşeğin kenarlarında ağlamak... Kaç kişi bilir bir evde yalnız kedilerin açlık çığlığını... Rüzgârın sen diye esmesini ölümün acı nefesini...Masallara gömmedim kendimi meyhane köşeleri oldu kendim... Nefesi boğuk çocukların baba özlemi bir perdenin yalnızlığına gömülmek bir yastığın dik duruşuna hayranlık... Kalan bir bardak kenarında siyanür ruju, ölmek bu kadar zorken çoklu organ nefesiyle düşmek toprağa,Bakışlarda anne soluklarda baba olmak üzerine biçilmiş kaftanın ağırlığında, biliyorum buralardan çok umut geçti çok menekşe ezildi keskin kılıç aralığında yaşadıklarım banaydı gönlümde kum torbası zoraki gülüş aralığında dişlerim...Biliyorum;Sizin masallarınız süslü içinde insafsızlığın iç açları içinde egoların tavanı ve şunu da biliyorum imkânım olsa okurdum hem de en aflisinden...Acı ince bir urgan gibi sarıyor bedenimi/Sanmamdı!Sandığımda naftalin kokulu yaralar...Gömün beni dostların bu aralarVurdumduymazlığınıza...